

forma els alumnes de tots els serveis gratuïts d'exàmens i tractaments de totes menes. Els alumnes deixen l'escola creient que la conservació de la salut i el tractament de les malalties són qüestions que no exigeixen despeses.

"Una mirada als fets ens revelarà allò que ha succeït per a portar-nos a aquesta situació. Mirant enrera, no molts anys ençà, trobem que el mateix metge fou qui començà el costum de visitar de franc els malalts pobres. Ells anaven a la seva consulta, demanaven tractament, deien que no podien pagar i se'ls hi feia la visita gratuïtament.

"Aquest costum de tractar els pobres fou reconeguda formalment quan els metges fixaren hores per tal de fer-los-hi la visita gratuïta. Hagueren de fer això per tal de disposar de temps per atendre les visites de pagament, car els clients gratuïts anaven en augment sempre creixent. El nombre cresqué tant que els metges creieren necessari separar-los en visites de policlíniques.

"Així s'inicià el trastorn que ha arribat a ésser el problema més seriós del metge: amb l'organització de les primeres policlíniques. I hom troba ajuda en les contribucions públiques. S'ocuparen molts metges com a empleats a sou, però continuaren atenent gratuïtament els pobres i el costum de fer la visita gratuïta arribà a ésser un assumpte perfectament organitzat.

"Al seu començ la policlínica gratuïta era el que diu el seu nom. No es feia pagar absolutament res als pacients. Però, després s'acceptaren retribucions sense importància i finalment s'imposaren petits drets de deu cèntims a mig dòlar. Els directors dels directoris deien que encara els pobres podien pagar aquestes contribucions. Calia pagar els comptes de l'electricitat, els sous de les infermeres i altres despeses, deixant de banda els serveis mèdics.

"Actualment és costum encara en els hospitals mantinguts per contribucions públiques i privades, cobrar petites quantitats pels serveis mèdics i les drogues en les anomenades policlíniques gratuïtes. Però mai no s'ha fet costum de pagar els metges pel seu treball en aquestes policlíniques. I és un fet que molts metges han estat separats dels seus càrrecs en els hospitals per infringir el reglament que els prohibeix invitar un pacient de policlínica que es fes el seu client particular.

"El malalt que s'até una vegada a la visita d'una policlínica seguirà essent sempre un client de policlínica. Els metges han observat que rarament són visitats altra vegada per un pacient que ha adquirit l'hàbit de les policlíniques. El pacient pensa que és un ximple de pagar el metge "havent-hi visita gratuïta a l'abast, només que tombant la cantonada". I molts dels que acuden a les policlíniques a conseqüència de la crisi, mai més no tornen a fer-se curar per un metge de família. Es sumen al gran exèrcit dels malalts que no paguen i ningú no pot dir fins a quin punt creixerà aquest exèrcit.

"Hi ha al nostre país unes 500.000 persones que es fan visitar cada dia gratuïtament a les policlíniques. Hom calcula que el servei emprès a cada pacient representa pel cap baix dos dòlars, per la qual cosa pot dir-se justificadament que els metges regalen un milió de dòlars diàriament als malalts pobres i a aquells que es fan els pobres per tal de fruitir de la consulta mèdica gratuïta.

"El públic sembla pensar generalment que el malalt pobre és problema del metge que sempre l'ha atès gratis i que ha de continuar fent-ho. Però—conclou el Dr. Aspinwall—els metges pensen d'altra manera. "Creuen que els malalts pobres són una càrrega que ha de pesar sobre tota la comunitat".